

המומים ומזועזעים נשארנו בהישמע הידיעה המחרידה על האסון שקרה לנו. עוד לא התאוששנו מהקרבות היקרים שנפלו במלחמת ששת הימים ולאחריה, והנה ארבעה קורבנות בבת אחת.

קשה לבטא את מה שהלב מרגיש, כל כך הרבה כאב, לאין סוף. מדוע התאכזר לנו הגורל כל-כך? מדוע מגיע לבחורים הצעירים והיקרים מוות כה טרגי?

כל החיים עוד היו לפניהם. מלאי כח רצון ומרץ לפעולה, ליצירה, והנה ניתק פתיל חייהם ותקוותיהם ע"י המוקש הקטלני של האוייב.

קשה להשלים עם העובדה המרה. אהבנו את חיים. היה חבר טוב ושכן טוב. מסור למשק ולחברה. התחשב עם הזולת, לא ידע להעליב חבר. תמיד קידם את פניך בשלום ובחיוך על השפתיים.

היה איש השדה. התרשם מכל דבר וער לכל. היה אבא טוב ומסור לילדים ובעל אידיאלי. אדם טוב, ברוך פעלים, בעל קסם אישי.

תחסר לנו חיים. מה נעים היה לראותך בקיץ, לפנות ערב, אחרי עבודה קשה בשדה, יושב על הדשא רגוע, משחק עם ילדיך הקטנים ניר ורון, מספר להם, או מגלגל כדור. הנעמת לנו בהליכותיך, בנימוסיך היפים. תחסר לנו בשיחה הנעימה איתך.

התייתמנו – המשפחה וחבריך.

הלב בוכה אין מושיע.

במה ננחמכם, אסתר והילדים, ההורים והמשפחות השכולות של בנינו היקרים חנן ויהודה ז"ל? כולנו אוהבים את האסון הגדול. מי יתן שהפשע המתועב – יהיה האחרון. ותפילה וזעקה בלב לשקט ושלום, ושלא נדע דאבה עוד.